காஞ்சி

16-3-69

நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

16.3.69

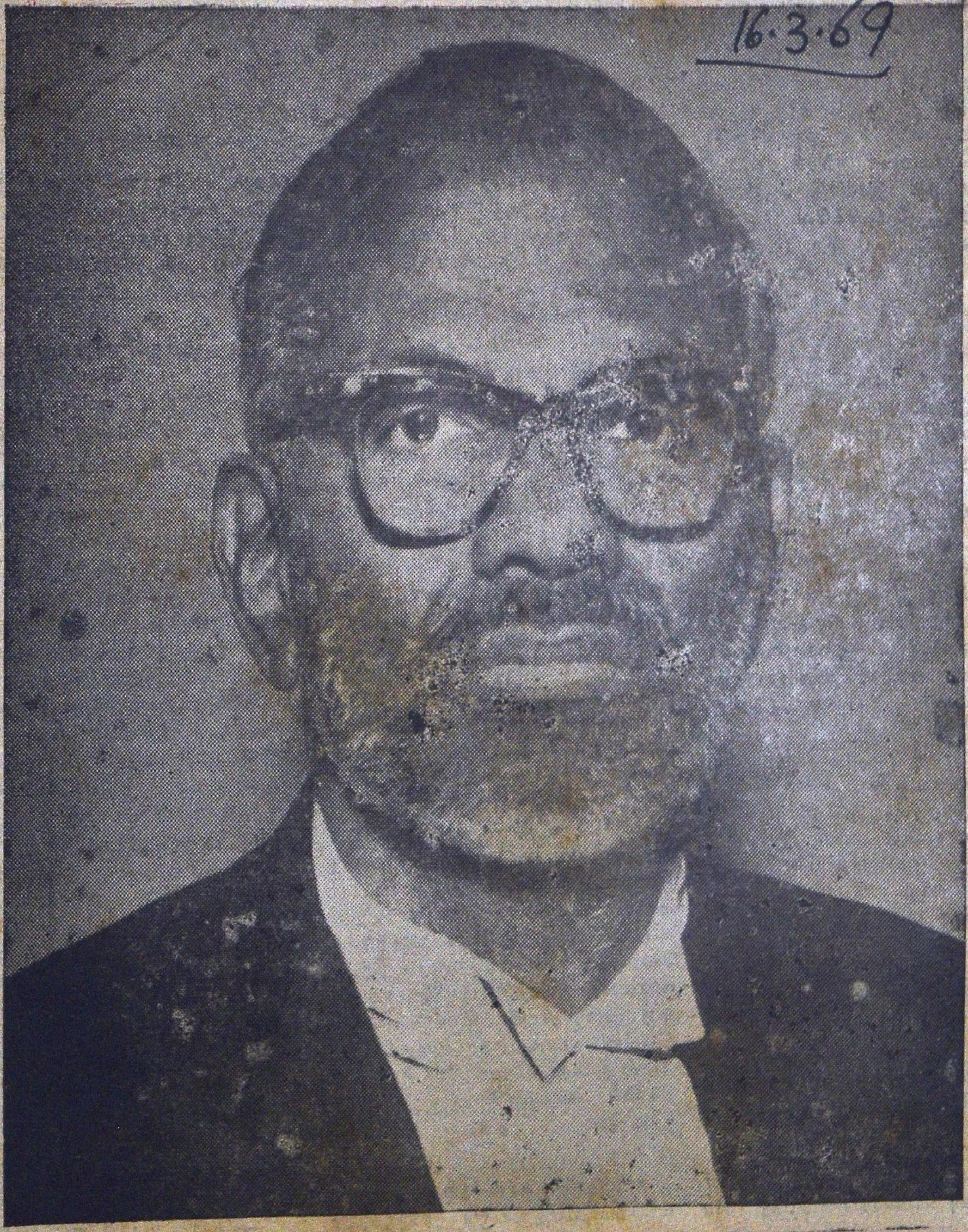

திருமதி இராணி அண்ணா

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களது துணைவியார் திருமதி இராணி அண்ணா அவர்கள் கடந்த 10—3—69 திங்களன்று சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினராகப் போட்டியின்றி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை மகிழ்வுடன் அறிவித்துக்கொள்கிறோம்.

கேட்டீரா சேதி!

'வரிப்புலி'யான திரு. மொரார்ஜி தேசாய், தான் ஒரு 'மானப் புலி'யும் கூட என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார் இப்போது. துணைப் பிரதமருக்கும் பிர்லா நிறுவன அமைப்புக்களுக்கும் முடிச்சுப் போட்டு நாடாளு மன்ற உறுப்பினர்கள் சிலர்—குறிப்பாக சந்திரசேகர் என்ற காங்கிரசுக் கட்சியின் உறுப்பினரே 88க்கும் மேலான குற்றச் சாட்டுக்களை, கடந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலத்துக்கு மேலாகவே எழுப்பி வந்திருந்தும், அவற்றையெல்லாம் மறுத்துப் பாரம்பரியப் பண்பாட்டை மட்டும் காத்து வந்தவர் இப்போது—இதுபோல் அடிக்கடி குற்றச்சாட்டுக்களைக் கூறுவதன் மூலம், தன் கௌரவம் பாதிக்கப்படுவதாகக் கூறி. இந்நிலைமை தொடர்ந்தால் தான் பதவி விலகி விடுவதாகக் கூறி இருக்கிறார். இது தொடர்பான ஒரு சமரசத்தில் சந்திரசேகர் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது! அவரோ அது முடியாது என்று தெரிவித்து விட்டார்! இப்போதுள்ள நிலைமைப்படி ஒன்று துணைப் பிரதமர் பதவி விலகவேண்டும். இல்லையென்றால் காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினரான சந்திரசேகரை கட்சியிலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும்! காங்கிரஸ் உறுப்பினர் வெளியேறினாலும், நாடாளுமன்றத்தில் அவர் மேலும் மேலும் குற்றச்சாட்டுக்களைக் கூறுமலிருப்பார் என்று எப்படி நம்ப முடியும்? அது மொரார்ஜியின் மானப் பிரச்னையாகவும் போய்விடுமே? இதற்குள்ள ஒரே வழி குற்றச்சாட்டுக்கள் மீதான உண்மைகளைக் கண்டறிந்து நல்லதொரு முடிவுக்கு வரவேண்டியதல்லாமல் ஏதேதோ புதிய புதிய பிரச்னைகளை உண்டாக்கிக்கொண்டு போவதானது செய்திகளைத்தான் மிகுதிப்படுத்திக் கொண்டு போகும்.

* * *

தமிழகத்துக்குச் சொந்தமான கச்சத்தீவு விவகாரம் காஷ்மீர் விவகாரம் போல சூடுபிடிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது இப்போது. கச்சத்தீவு தமிழகத்துக்குத்தான் சொந்தம் என்பதற்கான நீதிமன்ற ஆதாரங்கள் உள்ளிட்ட பல ஆதாரங்களை, மத்திய அரசுக்கு அளித்திருந்தும், கச்சத்தீவை இலங்கைக்கே விட்டுக் கொடுத்து விடுவதாக இந்தியப் பிரதமர், இலங்கைப் பிரதமரிடம் சம்மதம் தெரிவித்திருப்பதாக இலங்கை கிழமை இதழ் ஒன்றில் முன்பக்கச் செய்தியாக தகவல் வெளிவந்திருக்கிறது. விவகாரங்களை முடிவுக்குக்கொண்டு வருவதற்கு விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வரவேற்கத்தக்கது தான்! ஆனால் எழுகின்ற புதிய பிரச்னைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்பதற்காக எந்த ஒருவனும் தன் மனைவியை அடுத்தவனிடம் ஒப்படைத்து விடும்படியாக விட்டுக் கொடுப்பது என்பது ஒப்பமுடியாததாகும்! அது மானப் பிரச்னையுமாகும்! இதனை இந்திய அரசு உணர்ந்திருந்தால் தமிழகத்துச்சொத்தை இலங்கைக்குத்தானம் தர அவர் ஒப்பி இருக்கமாட்டார்! செய்தி தவறானது என்றால். இந்தியப் பிரதமர் இதனை மறுத்தாக வேண்டும். இல்லையென்றால் இது போன்றே, காஷ்மீர்ப் பிரச்னையையும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து இந்தியப் பொருளாதாரத்தைக் காப்பாற்ற முன்வர வேண்டும்! எதனைச் செய்யப் போகிறார்?

* * *

தமிழ்நாடு காங்கிரசுத் தலைவர் சுப்பிரமணியத்துக்கும் ராஜினாமாவுக்கும் எப்போதுமே ஒத்துவருவதில்லை. ராஜாஜியின் குலக்கல்வித் திட்டத்தின் மீது அவர் அமைச்சர் பதவியை விட்டுவிட வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டபோது அரசியல் அரங்கம் அவரை எப்படியோ காப்பாற்றித் தந்தது. அடுத்து மத்திய அமைச்சர் பதவியைப் பறித்துக் கொள்ள இந்தித் திணிப்பு முன்வந்தபோது, நல்லவேளையாக லால்பகதூர் சாஸ்திரி காப்பாற்றிக் கொடுத்தார்! அதுபோன்றதொரு வாய்ப்பு இப்போது முழுமையாக தமக்கு இல்லையென்பதாலோ, அல்லது பதவியைக் காப்பாற்றித் தருவோர் யாருமில்லை என்பதாலோ என்னவோ, பீகார் அமைச்சரவையில் ராம்கர் ராஜா என்பவரை அமைச்சராக்கியுள்ள காரணத்தைக் காட்டி, அதனைக் கண்டித்து, தமது அ. இ. கா. க உறுப்பினர்பதவியை மட்டும் ராஜினாமா செய்துவிட்டிருக்கிறார்! இதனைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று யாரும் கேட்டார்களோ இல்லையோ! தமிழகக்காங்கிரசுத் தலைமையையும் தூக்கி எறிந்திருந்தால் ஒருகால் சமரசப் பேச்சு நடைபெற்றிருக்கலாம்! அ. இ. கா. க. உறுப்பினர்பதவிதானே போனால் போகட்டும், அது இல்லாமலே அதன் பலாபலன்களை அனுபவிக்கலாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. என்ன இருந்தாலும் சுப்பிரமணியம், சுப்பிரமணியம் தான்! உலக நாடுகள் பல சுற்றியும் அவருக்கு இந்த அனுபவம்கூட இல்லையென்றால் தலைவர் பதவியின் தகுதிக்குத்தான் பொருளுண்டோ!

—தொகுப்பு: சி. ஆர். வசந்தன்.

காஞ்சி

நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

மலர் 5 | 16—3—69 | இதழ் 35

சபாஷ் பாண்டிச்சேரி!

புதுச்சேரி மாநில மக்களை எத்தனைப்பாராட்டினாலும் உரிய அளவு பாராட்டி முடித்துவிட்டதாகக் கொள்ள முடியாது.

கடந்த இருபதாண்டுக்கால காங்கிரஸ் வரலாற்றை தமிழகம் மாற்றியமைத்ததுபோன்றே, புதுச்சேரியும், இப்போது நடைபெற்று முடிந்த சட்டமன்ற இடைத் தேர்தல் மூலம் மாற்றியமைத்துப் பெருமை தேடிக் கொண்டுள்ளது.

பீகார், மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப், உத்திரப் பிரதேசம் போன்று 69-ல் நடைபெற்ற இடைத் தேர்தலில் காங்கிரசுக் கட்சிக்கு எழுந்து நடமாட முடியாத அளவுக்கு இத்தனைப் பெரிய அடி புதுச்சேரியிலும் விழும் என்று கணித்துப்பார்த்திருக்க முடியாதுதான்.

கடந்த பொதுத் தேர்தல்களின் போதெல்லாம் தானும் ஒரு கட்சி என்று கூறிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு வலிவற்றிருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் புதுச்சேரியில் மொத்தம் 30 இடங்களில் 19 இடங்களுக்கு மட்டுமே போட்டியிட்டு, அவற்றில் 15 இடங்களைக் கைப்பற்றி, தோழமைக் கட்சிகளின் துணையோடு இன்று ஆட்சிபீடமேறவிருக்கின்ற சாதனை வெறும் எழுத்துக்களால் மட்டுமே வடித்துவிடக் கூடியதல்ல.

1967-ல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தமிழக ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, அதன் தூய பணிகளையும், சீரிய நிர்வாகத் திறனையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய தனாலேயே, இந்தச் சாதனையை இத்தனைச் சீக்கிரத்தில் முடித்துக்காட்ட முடிந்திருக்கிறது.

பேரறிஞர் அண்ணாவின் பணி, இந்த நாட்டில் வீணாகிவிடவில்லை; அவரது மறைவுக்குப் பிறகு அவர் காட்டிய பாதையிலிருந்தும், வகுத்தளித்த கொள்கைகளிலிருந்தும் யாரும் நழுவிவிடவில்லை என்பதற்கான சான்றிதழ்தான் இந்தப் பெருவெற்றி என்பதில் மிகையேதும் இல்லை.

கடந்த காலத்தில், காங்கிரசுக் கட்சி மக்கள் கருத்துக்கும் தேவைக்கும் முரணாக நடந்து, வாக்காளர்களைத் துச்சமென மதித்து பணம் படைத்தவர்களுக்கே அரசியல் ஆதிக்கம் என்ற ரீதியில் நடந்துகொள்ளத் தொடங்கிய வேளையில், பேரறிஞர் அண்ணாவின் பாதை, புதுச்சேரி மாநிலத்துக்குத் தக்க மாமருந்தாக அமைந்துவிட்டிருக்கிறது என்பதனையும் மாநில மக்களும் நல்லபடியாகப் பாதையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டுவிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனையும் எண்ணி மனமார அவர்களைப் பாராட்டச் செய்கிறோம்.

பதவியென்ற தித்திப்பில் நாச்சுவைகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டதின் எதிரொலிதான் பாண்டிச்சேரி அமைச்சரவை மும்முறை கவிழ்ந்து கவர்னர் ஆட்சிக்கு இடமேற்பட்டிருந்தது என்பதனைச் சரியாகக் கணித்திருக்கிறார்கள் மக்கள் என்றெண்ணி மற்றொரு பாராட்டை இன்னொருமுறை படைத்துக்கொள்வதிலே பெருமைப்படுகிறோம்.

அனைத்திந்தியாவிலும் காங்கிரசுக்கு ஒரு சரியான மாற்றுக் கட்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் என்பதனையும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தாலேதான் ஒரு நிலையான ஆட்சியினை மக்களுக்குத் தரமுடியும் என்ற கருத்தினையும் இன்னோர் முறை நிலைநாட்டிக் காட்டியிருக்கிறது புதுச்சேரி!

தோழமைக் கட்சிகளின் துணையோடு ஆட்சி பீடமேறி இருக்கும் கழகம், இனி சீரிய—தெளிந்த—தெள்ளிய சேவையினைப் புதுச்சேரி மக்களுக்கும் வழங்கவிருக்கிறது.

இந்தத் தேர்தலின்போது, காங்கிரசுக் கட்சி, தன் அனைத்திந்திய வலுவையும் முழுதாகக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் வித்தகம் என்ற நினைப்பில், கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தால், புதுச்சேரி மாநிலம் தமிழகத்தோடு இணைக்கப்பட்டுவிடும் என்றும் மதுவிலக்குக் கொள்கையை திட்டமாகப் புகுத்திவிடும் என்றும் பேசி வந்தார்கள்.

மதுவிலக்குக் கொள்கையில், காங்கிரசுக் கட்சி, தனக்கிருக்கிற இரட்டை முகத்தை புதுச்சேரி மாநிலத்தில் நன்கு காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. பூரண மதுவிலக்கில் கழகத்துக்கு முழு உடன்பாடு உண்டென்றாலும், புதியவொரு முடிவினை, பாண்டிச்சேரி மாநில மக்களது பெரும்பான்மை கருத்துக்கு மாறாக நிச்சயம் ஏற்காது என்பதனையும், மாநில இணைப்பில், கழகத்தின் தீர்ந்த முடிவையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டி இருக்கிறார் தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள்.

புதுவை மாநிலத்தை தமிழ்நாட்டோடு இணைப்பது என்ற திட்டத்தின் பிதாக்களே காங்கிரசுக்காரர்கள் தான்! எனினும் அது ஒரு ஏற்புடைத் திட்டம்! என்றாலும் அதுவும்கூட மாநில மக்களது விருப்பத்துக்கு மாறாக இராது என்ற அறிவிப்பு—காங்கிரசுக் கட்சியின் அரசியல் வித்தகத்தை முனை மழுங்கச் செய்துவிட்டது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நாகர்கோயில் புகழ் காமராசர், முழுக்க முழுக்க முன்நின்று நடத்திய தேர்தல் இது. நாகர்கோயில் வெற்றியால் மலையளவு தன்னை உயர்த்திக் கொண்டுவிட்ட எண்ணத்திலேயே, வடக்கே நடந்து முடிந்த நான்குமாநிலங்களது முடிவும் தன்னாலும், தன் வெற்றியாலும் சாதகமாக மாறக்கூடும் என்று அறிவித்தார்! கட்சியும் அப்படிப் பேசி பெருமைப் பட்டுக் கொண்டது. அவற்றின் முடிவுகள் மூலம் காமராசர் உயர்ந்ததாகவும் தெரியவில்லை. மக்கள் மனம் மாறியதாகவும் தெரியவில்லை. என்பதனையும்கூட புதுச்சேரி மாநிலம் உறுதி செய்துவிட்டது!

காமராசர் வேறு—காங்கிரஸ் வேறு என்பதற்குச் சரியான முறையில் தீர்ப்பளித்திருக்கிறார்கள் புதுவை—காரைக்கால் மக்கள்.

இதுதான் கழகத்தின் தலையாய கருத்தாகவும் இருக்கக்கூடும், அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் நிலையான அரசு கண்ட புதுவை மாநில மக்களுக்கு நம் பாராட்டுக்கள்! வாழ்த்துக்கள்!

அதே வேளையில், கழகத்தின் கரங்களில் இரண்டாவது ஒரு மாநிலமும் வந்திருக்கிறது என்பதனை மத்திய அரசு உணர்ந்து, உரிய உரிமைகளை ஒழுங்காக வழங்க முன்வரவேண்டும். இல்லையென்றால் அது காங்கிரசுக்குத்தான் பேராபத்தாக முடியும்.

தம்பி

வேதனை வெள்ளம்

நெஞ்சிலே பெருநெருப்பு மூண்டதடா, தம்பி, ஓராயிரம் நச்சுப் பாம்புகள் ஒரு சேரக் கூடி, இதயத்தைக் கடித்துக் கடித்து, மென்று மென்று கீழே உமிழ்ந்தவண்ணம் இருக்கிறது. வேதனை வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து, கரைகாணமல் தவிக்கும் நிலையிலே இருக்கிறேன். எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்று நான் சொல்லாத நாளில்லை, இதயம் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத பெருநெருப்பு புகுந்து, சுட்டு எரிக்கிறது, உட்கார்ந்தால் உடல் சாய்கிறது, உடலைக் கீழே சாய்த்தால் தானாக எழுகிறது, நடமாடினால் கால்கள் நடுக்கமெடுக்கின்றன, பேசினால் நாக்குக் குளறுகிறது. நண்பர்களைச் சந்தித்தாலோ கண்ணீர் குபுகுபுவெனக் கிளம்புகிறது. ஐயையோ வேதனை, வேதனை, இதுநாள்வரை நான் அனுபவித்தறியாத வேதனை. எவராலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாததோர் வேதனை. எந்தக் காதகனும் கல்மனம் படைத்தோனும், எண்ணவும் சொல்லவும் கூசும் விதமான கொடுமை நேரிட்டுவிட்டதே! வாழ்கின்ற இடம் நாடா, காடா? சூழ இருப்போர் மனிதர்களா, கொலைபாதகர்களா? கொடிய காட்டு மிருகங்களா? இதென்ன 1956 தானா அல்லது நாக்கறுத்து மூக்கறுத்து, கண்ட துண்டமாக்கிக் கொலைபுரியும் காட்டுமிராண்டிக் காலமா? என்றெல்லாம் எண்ண எண்ண நெஞ்சிலே குபீல் குபீலென்று ஓர் ஜுவாலை கிளம்பி தகித்துத் தள்ளுகிறது, என்ன செய்வது, எப்படித் தாங்கிக் கொள்வது ஐயையோ! என்று அலறி மாரடித்து அழுது புரண்டு புரண்டு அழுது, காணும் நண்பர்களுடன் கூடிக்கூடி அழுதாலும், கப்பிக்கொண்டுள்ள துக்கம் ஒரு துளியும் விலகுவதாகக் காணோம்; என்னைப் பிடித்திழுத்து செயலற்றவனாக்கிவிட்டது, பித்தன்போல, வெறிச்சென்றதோர் பார்வையுடன் இருக்கிறேன், பேயறைந்தது என்பார்களே, அதுபோன்றதோர் கோலம் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டது, நான் எந்நாளும் இதுபோன்றதோர் வேதனையைக் கொண்டதில்லை.

நடுநிசிக்குமேல், இரண்டிருக்கும், அடிகள் நாக்குக் குழறக் குழற, சென்னையிலிருந்து கிடைத்த சேதியைக் கூறவந்தார்—இல்லத்தில் படுத்து, அந்தக் கிழமை இதழில் நான் நாட்டுக்கு அளித்துள்ள கருத்துகளைப் பற்றி எண்ணியபடி இருந்த என்னிடம்.

"அடிகள்?"—என்று நான் கேட்கிறேன்—படியிலிருந்து கீழே உருண்டு விழுந்து விடுபவர்போல் காணப்பட்டார். என்ன?—என்று நான் கேட்க, "நமது சாமி...தூத்துக்குடி சாமி..." என்றார், கண்ணீர் ததும்பியபடி..." என்ன, என்ன தூத்துக்குடி சாமிக்கு... என்ன?...என்ன..." நான் கேட்கிறேன், நடுக்கும் குரலில்..."யாரோ, அவரை...கொலை... போய்விட்டாராம்..." என்றார்; அந்தத் தாக்குதலிலிருந்து நான் இந்த விநாடி வரையில் மீள முடியவில்லை, முழுதும் மீள என்றைக்குமே முடியாதடா தம்பி, முடியாது, இதயத்திலே ஏற்பட்டுவிட்ட பிளவு, குறையாது, மறையாது......

அந்த விநாடியிலிருந்து வேதனை வெள்ளத்தில் வீழ்ந்துபட்ட நான், என்ன செய்வது, என்ன எண்ணுவது என்று தெரியாமல், திகைத்துப்போய், கிடக்கிறேன்...

அஞ்சாதீர்கள்—எதற்கும் கவலை கொள்ளாதீர்கள்—மலை குலைந்தாலும் மனம் குலையாதவன் தமிழன்—இன்னல் இடுக்கண் வரிசை வரிசையாக வந்து தாக்கினாலும், கலங்கா

(6-ம் பக்கம் பார்க்க)

செப்டம்பர் 15-ந் தேதி வருகிறது!

எந்நாளும் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொற்களஞ்சியம்

"அண்ணாவின் எழுத்தோவியங்கள்"

இன்றைய சந்ததியினரும், நாளைய சந்ததியினரும் படித்துப் பாதுகாக்க வேண்டிய கருத்துப் பெட்டகம். அறிஞர் அண்ணா எழுத்துலகப் பணியைத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து எழுதிய கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், தம்பிக்கு கடிதம் ஆகிய அனைத்தும் ஒருசேர 10 பாகங்களாக வெளியிடப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பாகமும் 350 பக்கங்களைக் கொண்டது:

ஒரு பாகத்தின் விலை ரூ. 10

முன்பணம் ரூ. 100 அனுப்ப வேண்டும்.

மிககுறைந்த பிரதிகளே அச்சிடுவதால், முன்னதாகப் பணம் அனுப்பி உங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டுகிறோம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி:—

பரிமளம் பதிப்பகம்,

நெ. 9, அவென்யூ சாலை,

நுங்கம்பாக்கம், :: சென்னை-34.

விளக்கு அணைந்ததே எண்ணெய் தீர்ந்தா?

தவன் திராவிடன் — அஞ்சா நெஞ்சுடையோன்—! தம்பி, ஆயிரம் தடவை கூறி இருப்பேன், பல்லாயிரம் தடவை எழுதி இருப்பேன், மேடைகளிலே நின்று இவைதமை முழக்கியிருக்கிறேன், இதோ கவிழ்ந்த தலையைத் தூக்கிவிட முடியவில்லை. பொங்கும் கண்ணீரை நிறுத்த முடியவில்லை. பதறும் உடலத்தைக் கட்டுக்குக் கொண்டுவர இயலவில்லை, வேதனை பிடித்தாட்டுகிறது! ஆபத்து என்றால் அஞ்சா நெஞ்சம் இருந்தால் போதும் எதிர்த்து நிற்க, இது நமது இதயத்தை அல்லவா சுட்டெரிக்கும் பெரு நெருப்பு — அந்தோ! எத்தனை நாளாக எண்ணி எண்ணித் திட்டமிட்டு, இதயத்தில் இந்தப் பெருநெருப்பை மூட்டினரோ...... எத்தகைய இதயம் படைத்த இழிகுண மக்களோ, மனித உருவத்தை எப்படித்தான் பெற்றனரோ, அந்த மாபாவிகள்......எண்ணும்போதே நெஞ்சு வெடித்து ஓராயிரம் சுக்கலாகிவிடும் போலிருக்கிறதே...இப்படியும் ஒரு கொடுமை நடப்பதா...இது போன்றதோர் கொடுமை நடைபெறக்கூடும் என்றுஎண்ணவே நெஞ்சு நடுக்குறுமே, நடத்தினரே நாசகாலர்கள், சாலம் சுமக்கிறதே அக்கயவர்களை, மண்ணிலே அவர்கள் நிற்க முடிகிறதே, எத்தனை எத்தனை இலட்சம் மக்களின் இதயத்தைப் புண்ணாக்கிவிட்டனர் அந்த இதயமற்ற கொடியவர்கள்...அந்தோ! அந்தோ! அக்ரமமே உருவான அந்த மாபாவிகள் இந்த நம் மண்ணிலே தோன்றினரே! தூத்துக்குடி சாமியை தமிழ் மாநிலமே! திரு இடமே! பெற்றெடுத்துப் பெருமை பெற்றாய்—எப்படித்தான் இத்தகையோரைப் பெற முடிந்தது. இதோ தெரிகிறானே அந்த மாவீரன், வடித்தெடுத்த வேல்போல நிற்கிறான், கொள்கைப் பற்று கொழுந்து விட்டெரியும் கண்களால் பார்க்கிறான், உழைத்து மெருகேறிய உடற்கட்டுடன் நிற்கிறான், உறுதி படைத்த உள்ளம் எனக்கு உண்டு என்று அந்த உருவமே அறிவிக்கிறதே—திரு இடமே! இதோ உன் விடுதலையைத் தன் பேச்சாக மூச்சாகக் கொண்ட செயல் வீரனைக் காண்பாய்! உன் தளை உடைபடும் வரையில் ஓயாது உழைக்கும் நோக்குடன் தன்னைத் தானே உனக்கு அர்ப்பணித்துவிட்ட ஆற்றல் வீரனைக் காண்பாய், மக்கள் பணியன்றி வேறோர் நோக்கமில்லை. கழகத் தொண்டன்றிப் பிறிதொன்றிலே என் எண்ணம் பாய்வதில்லை என்று கூறிப் பணியாற்றி வரும், குன்றெடுக்கும் நெடுந்தோளுடை யானைக் காணாய்! எவரிருக்கிறார்கள். பிறந்த நாட்டைப் பீடுடையதாக்கும் பெரும் பணியாற்ற? மக்கள் தொண்டாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்? அதற்கேற்ற மனதிடமும் கொள்கைப் பற்றும் குன்றாமல், குறையாமல், குலையாமல் கொண்டோர் யார் இருக்கிறார்கள்? என்று கவலைப்படத் தேவையில்லை. இதோ சாமி, தூத்துக்குடி சாமி, பாண்டி மாநாட்டின் படைத் தளபதி, பாட்டாளிகளின் தோழன், கழகத்தின் காவலன், உண்மை உழைப்பாளர்களின் உற்ற நண்பன், என் தம்பி, என் தம்பி, என்று நான் பெருமையுடன் கூறிக்கூறி, திரு இடமே! உனக்குக் காட்டினேன், அந்தத் திருவிளக்கு அணைந்துவிட்டதே—எண்ணெய் தீர்ந்தா? அல்லவே! அல்லவே! திரி குறைந்தா? அதுவும் இல்லையே! இருளொழிக்கும் இன்ப ஒளி விட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், இதயமற்ற கயவர் சிலர் அந்தத் திருவிளக்கை அணைத்துவிட்டனரே......

தூத்துக்குடி சாமி—என்றால் தமிழகம், கேட்ட விநாடியிலேயே ஓர் களிப்பு காட்டுமே. பல ஆண்டுகளாக அந்தக் கொள்கை வீரனின் தொண்டு தழைத்து மணம் தந்து வருவது கண்டு, மகிழ்ந்து இறுமாந்தல்லவா இருந்து வந்திருக்கிறது. தூத்துக்குடி கே. வி. கே. சாமி என்ற பெயர் உச்சரிக்கப்பட்டதும் எந்த மன்றத்திலும் மாநாட்டிலும், உள்ள மக்கள் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, கண்களுக்கு ஓர் விருந்து, இதயத்துக்கு ஓர் நம்பிக்கை, நாடு விடுதலை பெற்றுத் தீரும் என்பதற்கோர் அத்தாட்சி இதோ, இதோ, என்று சுட்டிக்காட்டி அல்லவா இன்புறுவர். தத்துவ விளக்கமா செய்வார்? தர்க்கமா பேசுவார் தழதழத்த குரலா? தட்டுத் தடுமாறும் போக்கா? ஒரு துளியும் கிடையாதே! கழகம் இன்ன திட்டம் தீட்டுகிறது, நான் அந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன், கடமையை, எத்தகைய எதிர்ப்பு வந்தாலும் நிறைவேற்றியே தீருவேன், இது உறுதி என்றல்லவா, தொண்டு உள்ளத்துடன் வீர உள்ளத்துடன் எடுத்துக் கூறுவார். ஆம்! இந்த மாவீரன், செய்து முடிப்பான்! அதற்கான ஆற்றல் இவனிடம் இருக்கிறது!—என்று எவரும் கூறுவரே! அத்தகைய மாவீரனை, தம்பி, இழந்தோமே—நாம் வாழ்கிறோம், வேதனையால் வாட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம், வன்கணாளர்கள் நமது குலக்கொடியை வேரோடு பறித்தெடுத்து அழித்துவிட்டனரே.

தம்பி, நான் உங்கள் யாவரிடத்திலும், உரிமையுடன் பேசுவேன், சாமியிடம் நான் சொந்தத்துடன் பேசுவேன்—என்னை நன்றாகப் பார்த்தபடியே அவர் இருக்கமாட்டார்—நான் பேசும்போது, அவர் அப்படியா? என்று கேட்டதில்லை, ஆகுமா! என்று கேட்பதில்லை, ஆகட்டும் என்பதன்றி பிறிதோர் சொல்லை அவர் எனக்கு அளித்ததில்லையே! அவரிடம் நான், பழகிய ஆண்டுகள் பலப்பல, சுயமரியாதை இயக்க கால முதற்கொண்டு, அவருடன் பழகும் வாய்ப்புப்பெற்றிருந்தேன், கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக அந்த வாய்ப்பு, எனக்கு, நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள இலட்சியத்தில் வெற்றி கிடைத்தே தீரும் என்பதற்கான நம்பிக்கையை மிகுதியாக்கிற்று, செயல்படு திட்டம் எது என் எண்ணத்தில் எழும்போதும், அடுத்த விநாடி சாமியின் பெயர் நினைவிற்கு வரும். அப்படிப்பட்ட தம்பி, அந்த ஆற்றல் வீரன். அவனுக்கா இந்தக் கொடுமை!! அந்த மறத்தமிழ் வீரனுக்கா இந்தக் கொடுமை!!

வெட்டினராம், குத்தினராம். பயங்கரமான ஆயுதங்களால், வெறியர்கள்; தனியாக நின்றான்; அவன் கூப்பிடு குரலுக்கு ஓடிவர இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உள்ளனர், தமிழகமெங்கும். ஆனால், யாரும் உதவிக்கு வாராததோர் சூழ்நிலையைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, சண்டாளர்கள், தாக்கினரே, கொன்றனரே, ஐயோ, இக்கொடுமையைக் கேட்கவே நமக்கு வேதனை பிறக்கிறதே—அந்த இரவு அக்ரமக்காரர்கள் தாக்கிய போது, எதிர்த்துப் போரிட முடியாத நிலையில், சூழ நின்று அவரைச் சித்திரவதை செய்தபோது, நம் சாமி அந்தோ! என்னென்ன எண்ணினாரோ, ஏதேது நினைத்தாரோ, எப்படி எப்படித் துடித்தாரோ, வெட்டும் குத்தும் அவர்மீது பாயப் பாய, வெறியர்கள் தாக்கத் தாக்க, நம் சாமி இரத்தம், வெள்ளமாகி ஓட, உயிர் ஊசலாட நின்ற நிலையிலும், வீழ்ந்திடும் போதும்,

இந்த இழப்புக்கு ஈடேது? இணையேது?

ஐயோ! திரு இடமே! தாயகமே! பார்! உன் உண்மைத் தொண்டனை இந்த உலுத்தர்கள் உருக்குலைப்பதைப் பார்! ஊருக்கு உழைப்பவனை இந்தக் கொலைபாதகர்கள் கொன்றுபோடும் கொடுமையைப் பார்! பாட்டாளியின் நண்பனை இந்த மாபாவிகள், பதைக்கப் பதைக்க வெட்டுவதைப் பார்! பார்! தாயகமே! பார்!—என்று எண்ணியிருந்திருப்பார்! என் குரல் கேட்டு ஓடி வர, இலட்சக் கணக்கான வீரர்கள் உள்ளனர்—எனக்காக இன்னுயிரும் தர பாட்டாளிகளின் படைவரிசை அணி அணியாக இதே தூத்துக்குடியி லிருக்கிறது. எனினும், அவர்கள் எவரும் வரமுடியாத நிலையிலே, என்னைக் கொல்கிறார்களே, கொடியவர்கள், என் செய்வேன், என்று அல்லவா குத்தும் வெட்டும் உடலைத் தாக்கி உயிரைக் குடித்திடும்போது எண்ணியிருந்திருப்பார்.

மலைமலையாக நாம் இருக்கிறோம், அணி அணியாக இருக்கிறோம், நாடெங்கும் இருக்கிறோம். நாசகாலர்கள், நமது சாமியைப் படுகொலை செய்துவிட்டனரே! ஏழைகளின் இன்னல் துடைக்க, அவர்தம் உரிமைக்காக அல்லும் பகலும் பாடுபடும் ஆர்வமிக்க தொண்டராயிற்றே, பொதுத் தொண்டிலே, துள்ளும் பிள்ளைப் பருவ முதற்கொண்டு ஈடுபட்டு, எதிர் நீச்சு நடத்தி ஏற்றம் பெற்றவராயிற்றே, எங்கு அநீதி தலை விரித்தாடினாலும் அக்ரமம் கொக்கரித்தாலும் பாய்ந்து சென்று அதனை எதிர்த்தொழிக்கும் அஞ்சா நெஞ்சனாயிற்றே, என்ற எதனையும் எண்ணிப் பார்த்தார் இல்லை அந்தக் கொலைபாதகர்கள். ஐயகோ! அவ்வளவு ஆற்றல் படைத்தவர் என்பதற்காகவே அவரை அடித்துக் கொல்லக் கிளம்பிய கொடியவர்களல்லவா, அந்தக் கொலை பாதகர்கள்.

எங்கும் சாமி! எதற்கும் சாமி! எப்போதும் சாமி! எங்கள் சாமி!—என்று நாடே பூரிப்புடன் பெருமிதத்துடன், உவகையுடன், உரிமையுடன், உள்ளன்புடன் கூறிடக்கேட்டதால், கெடுமதியாளர்கள் பொறாமை படமெடுத்தாடும் பாம்பாயினரோ! எங்கள் சாமி! எங்கள் சாமி! என்று எண்ணற்ற வீரர்கள், நேருக்கு நேர் நின்று போரிடும் வீரம் காட்டிட எவர் வரினும் அவர் தம்முடன் வீரப் போரிட்டு வெற்றி கொள்ளத்தக்க அடலேறுகள், சொந்தம் கொண்டாடினர், பந்தபாசம் கொண்டிருந்தனர். பாட்டாளிகள், எங்கள் சாமி! எங்கள் சாமி! என்று பரிவுடன் அழைத்தனர். ஆலைத் தொழிலாளரும் உப்பளத் தொழிலாளரும், கல் உடைப்போரும், கட்டை வெட்டுவோரும், எங்கள் சாமி! எமக் குற்ற குறை அறிந்து உருகி, அக்குறை தீரத் துடி துடித்தெழும் உள்ளம் படைத்த எங்கள் சாமி! என்று பாசம் காட்டினர். பள்ளிச் சிறுவர்களும், ஆசிரியர்களும், எங்கள் சாமி! எங்கள் சாமி! என்று அன்புடன் அழைத்தனர். வணிகர் கோட்டத்திலும், நகராட்சி மன்றத்திலும், எங்கள் சாமி! என்றுதான் உவகையுடன் அழைத்தனர். எங்கள் சாமி! எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சினன்! எந்த இன்னலுக்கும் கலங்காத உள்ளத்தினன்! —என்று நமது கழகம் பெருமையுடன் நாடெங்கும் கூறிற்று! ஓங்கி வளர்ந்தது புகழ்! ஒப்பற்ற தொண்டு உயர்ந்தது, உயர்வளித்தது, பலன் தெரிந்தது! இது கண்டு பொறாதார், இதுபோன்ற ஆற்றல் பெற இயலாதார், பொறாமை கொண்டனர், பொச்சரிப்பு உமிழ்ந்தனர். நச்சரவு ஆயினர், நள்ளிரவிலே, நாட்டுக்குக் கிடைத்த நல்ல புதல்வனை, வெட்டிக் கொன்றனர்—படுகொலை புரிந்தனர்.

அடுத்து வரும் தேர்தலில் எங்கள் சாமி வெற்றிக் கொடி நாட்டப் போகிறார். கே. வி. கே. சாமி திராவிட முன்னேற்றக் கழக நெல்லை மாவட்டச் செயலாளர், செயற்குழு உறுப்பினர்; உப்பளத் தொழிலாளர் தலைவர், ஆலைத் தொழிலாளர் தலைவர், இம்மட்டோ, விரைவிலே கே. வி. கே. சாமி எம். எல். ஏ. ஆகப் போகிறார் என்று கூறிக் குதூகலித்தோம்—நமது தேர்தல் வெற்றி பற்றிய பட்டியலை எண்ணும்போதே, முதல் வெற்றி என்று இதனைக் குறித்திருந்தோம்—நமக்குச் செந்தேனாக இனித்த இதே எண்ணம், செந்தேளாயிற்றே பொறாமை உள்ளம் கொண்டோருக்கு—ஆகா! ஓங்கி வளருகிறான், வளர்ந்த வண்ணம் இருக்கிறான், புகழ் ஓங்குகிறது, ஓங்கியபடி இருக்கிறது, எப்படி இதனைக் கண்டு சகிப்பது என்று எண்ணினரோ அந்த இதயமற்றோர். படுகொலை செய்துவிட்டனரே! பூவும் பிஞ்சும் தோன்றி கனி குலுங்கவேண்டிய பக்குவம் பெற்ற பச்சை மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தினரே, பாரில் எங்கும் கேள்விப்பட முடியாத பாதகச் செயலன்றோ செய்தனர்,

பாவிகளா! படுபாவிகளா! சாமியை வெட்டினீர்கள். சாமியை மட்டுமா, எமது இதயங்களை எல்லாமல்லவா ஈட்டிகொண்டு குத்திவிட்டீர்கள் — குருதி கொட்டி அந்த வீரன் பிணமானான், இதோ நாங்கள் பல்லாயிரவர், இரத்தக்கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நடைப்பிணமாகி விட்டோமே — உமக்கு நாங்கள் இழைத்த கொடுமைதான் என்ன? ஏன்தான் இத்தகைய பயங்கரப் படுகொலை செய்தீர்கள்; சட்டமே! கேள்! சமூகமே! நீதிக்காக வாதாடு! நீதியே, உன் நீண்ட கரத்துக்கு வேலை கொடு! படுகொலை செய்த பாதகர்களைப் பாருக்குக் காட்டு, காரி உமிழட்டும் கற்றறிந்தோர், சட்டம் அதன் சக்தியைக் காட்டட்டும்.

ஈடு செய்ய முடியுமா இந்தப் பெரும் இழப்பை—ஏது? ஏது?

எம்மிடம் பேச்சாளரும் எழுத்தாளரும் நிரம்ப இருக்கிறார்கள் — நடிகர்கட்குக் குறைவில்லை — நல்லோருக்குக் குறைவில்லை — வல்லோருக்கும் குறைவில்லை — ஆனால் நமது சாமி, நல்லவர், வல்லவர் எனும் இரு அருங்குணமும் ஒருருவாய் அமைந்து, பேசுவோருக்கும் எழுதுவோருக்கும் பெருந்துணையாய், பேசப்படத்தக்க பெரும்பொருளாக அல்லவா விளங்கிவந்தார் — அவரல்லவா அனியாயமாக வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டார். செயல்முறையிலே ஓர் நாட்டம், செயல்படுவதிலே ஓர் தனி ஆர்வம், செயலில் ஓர் எழுச்சி—இவை யாவும் ஒருங்கு அமைந்த ஓர் படைத் தளபதி அல்லவா நம் சாமி! கட்டளையிட்டுவிட்டுக் கண்ணயர்பவரா, உத்

16.3.69

30—9—56ல் திராவிட நாடு' இதழில் எழுதப்பட்டது இது.

A. ஜேக்கிரோர்ஜாண்— —டைவின்.

உடல் அழிந்தாலும் உள்ளம் அழியுமா?

தரவு பிறப்பித்துவிட்டு உறங்கச் செல்பவரா, அல்லவே படை அமைத்து, படை வரிசையை நடத்திச் சென்று, பணியாற்றி வெற்றி காணும், வீரம் செறிந்த தலைவராக அல்லவா விளங்கிவந்தார்.

நரை முளைக்காப் பருவம்—நாற்பதுக்குச் செல்லவே இன்னும் எட்டாண்டு செல்லவேண்டும்—போய்விட்டானே அந்த வாலிப வேந்தன்—எப்படித் தாங்கிக் கொள்வோம்!

அழுகிறேன், அழுகிறீர்கள், அழுகிறோம்—நம்மை அழவைத்துவிட்ட அக்ரமக்காரர்கள் எங்கோ இருந்து கொண்டு சிரிக்கிறார்கள். பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தீர்களே, எங்கள் சாமி, எங்கள் சாமி என்று, மார் தட்டித் தட்டிப் பேசினீர்களே, எங்கள் சாமி, எங்கள் சாமி! என்று எங்கே உங்கள் சாமி? என்று கேட்கின்றனர். ஐயையோ? என்ன பதில் சொல்லுவோம், வேதனையால் தாக்கப்படுகிறோம்; படுபாவிகளா! எங்கள் சாமியைப் படுகொலை செய்துவிட்டீர்கள், பாதகம் புரிந்துவிட்டீர்கள், பண்பற்றவர்களே! எங்கள் சாமியின் உடலைத்தான் வெட்டி எறிந்தீர்கள், அவர் உள்ளம் எங்களோடு இருக்கிறது. வேறெங்கும் செல்லவில்லை. அது அழிந்துபடவில்லை. எங்களோடு இருக்கிறது, எங்களுள் இருக்கிறது. நாங்கள் யாவரும் கே. வி. கே. சாமிகளாகிறோம், அவர் காட்டிய ஆர்வத்தைக் கொள்கிறோம். அவர் பெற்றிருந்த ஆற்றலைப் பெறுகிறோம். பேயர்களே! எங்களையும் கொலை செய்ய, கத்தி தீட்டுங்கள், அரிவாள் எடுங்கள், வாருங்கள். நாங்கள் சாக அஞ்சும் பரம்பரை அல்ல, என்றெல்லாம் தம்பி, கூறத் தோன்றுகிறது, நா எழ மறுக்கிறது, அழுகிறோம், அழு குரல் கேட்கிறோம், ஆறுதல் பெறமுடியவில்லை, ஆறுதல் அளிக்கச் சக்தி இல்லை. ஒருவரை ஒருவர் காணும் போது கண்ணீரைத்தான் பரிமாறிக் கொள்கிறோம். மறைந்த மாவீரன் குடும்பத்தாருக்கு நாம் என்ன ஆறுதல் கூறமுடியும். நாமும் அவர்கள்கூட நின்று கதறித் துடிப்பதன்றி வேறென்ன செய்யும் நிலை இருக்க முடியும். அவர் நமது சாமியாயிற்றே, அழுகிறோம். அழுகிறாய், அழுகிறேன், தம்பி, செய்தி கேட்டதிலிருந்து வேதனையால் தாக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறேன்—வேறு எதுவும் எழுத முடியவில்லை—

* * *

காடு இது-நாடு அல்ல!

தூத்துக்குடி சென்றிருந்தேன், துயரக் கடலில் வீழ்ந்து உழலும் நம் தோழர்களைக் கண்டு ஆறுதல் கூற; ஆனால் எனக்கு ஆறுதல் அளியுங்கள் என்று தான் என்னால் கேட்க முடிந்தது.

சாமியின் திருமணக் கோலத்தைக் கண்டு களித்து வாழ்வில் எல்லா இன்பமும் எய்தி மகிழ்ந்திடவேண்டும் என்று வாழ்த்துரை வழங்கச் சென்றிருக்கவேண்டிய நான், தம்பி தகுதியும் திறமையும் படைத்தவன், அஞ்சா நெஞ்சன், ஆற்றல் மிக்கோன், ஏழையின் இதயத்தை நன்கு அறிந்தவன், மாளிகையில் மந்தகாச வாழ்வு நடாத்திக்கொண்டு குடிசை வாழ்வோரின் குமுறல் குறித்துப் பேசி உருகிடும் போக்கினன் அல்ல, அவர்களோடு கலந்து உறவாடி அவர்தம் கஷ்ட நஷ்டம் இன்னது என்று கண்டறிந்தவன், பாட்டாளி ஆலையில் வெந்து கருகுவதையும், உழவன் உழைத்து உருக் குலைந்து போவதையும், நடுத்தரக் குடும்பங்கள் வாழ்க்கைத் தொல்லை எனும் சுமையைத் தாங்கமாட்டாமல் வளைந்து போயிருப்பதனையும் கண்டு குமுறும் நெஞ்சினன் இவர்தம் இன்னலைத்துடைத்திடவேண்டும் என்ற பேரார்வம் கொண்டுமட்டுமல்ல, துடைத்திட இயலும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பணியாற்றி வரும் உத்தமத் தொண்டன், மேதா விலாசத்தைக் காட்டுவதற்காக மேடை ஏறுபவனல்ல, பொதுநலத் தொண்டாற்ற வேண்டும் எனும் எண்ணத்துடன் பேசும் போக்கினன், மக்களின் வாழ்வு செம்மைபெற எது செயல் வேண்டும், எங்ஙனம் அதனைச் செயல் வேண்டும் என்ற முறை அறிந்து ஓயாது உழைத்து வருபவன், அத்தகைய சாமி; உங்கள் தொகுதியின் உறுப்பினனாகி, சட்டசபையில் வீற்றிருந்தால், உமக்கு உற்ற குறை எல்லாம் தீரும், நலன் பல வந்து எய்தும், என்று எடுத்துக்கூறி ஆதரவு திரட்டிட தேர்தல் கூட்டத்தில் சென்று பேசிடவேண்டிய நான், காலத்தின் கொடுமையை என்னென்பது, சாமியின் சவக்குழியைக்காணவும், அங்கு நின்று பேசவும், அனுதாபக் கூட்டத்தில் கதறவும் வேண்டியதாயிற்று. என்மீது தீராப்பகை கொண்டோரும், இந்த அளவுக்கு என்னை வாட்டி வதைத்திருக்க முடியாது. சவக்குழியைக் காணச் சென்றேன்—சண்டமாருதம் என்றனர் சாமியின் ஆர்வம் கண்டோர், சளைக்காத உழைப்பாளி என்றனர் அவன் அல்லும் பகலும் அனவரதமும் பாடுபடக் கண்டோர், நகராட்சி மன்றத்திலே உறுப்பினராக அமர்ந்து நற்பணியாற்றிவரும் திறம் கண்டு வியந்து பாராட்டினர். அத்தகைய என் தம்பியின், சவக்குழியைக் காணச் சென்றேன்—கண்ணீரைச் சுமந்து கொண்டு சென்றேன்—வெடித்துவிடும் நிலையிலிருந்த இதயத்தோடு சென்றேன்—எந்த தூத்துக்குடிக்கு நான் சென்றால், அண்ணா! என்று வாய்நிறைய அழைத்து, வாஞ்சையுடன் பேசி மகிழ்ந்து, மகிழச் செய்வானோ அந்தத் தம்பியின் சவக்குழியைக் காணச் செல்வது என்றால், இதனைவிட எனக்கு நேரிடக்கூடியகொடுமை வேறு என்னவாக இருக்கமுடியும்? சென்றேன், கண்ணீர் வெள்ளத்தில் உழலும் தோழர்களைக் கண்டேன், கண்ணீர் வடித்தேன், கண்ணீர் வடித்தனர்.

தூத்துக்குடி செல்லும் பாதை நெடுக, நான் பன்முறை சாமியுடன் சென்ற நினைவுகள், அப்போதெல்லாம் கழகம் குறித்து நடத்திய உரையாடல்கள், ஆங்காங்கு உள்ள கழகத் தோழர்களைக் கனிவுடன் சாமி இன்னின்ன காரியத்தை இப்படி இப்படிச் செய்யுங்கள் என்று பணித்திட்ட பாங்கு, ஆகிய நினைவுகள் என் நெஞ்சில் எழும்பின, வாட்டி வதைத்தன. சாமி மறைந்துவிட்டார்—மாவீரன் கொல்லப்பட்டார்—மாபாவிகள் அந்தக் காளையை வெட்டிச் சாய்த்துவிட்டனர்—சாமி இல்லை. சவக்குழியை அல்லவா காணச் செல்கிறோம் என்று எண்ணிய உடனே, நெஞ்சில் பெருநெருப்பு தோன்றும்—ஆறுதல் பெற எண்ணி இப்பக்கம் திரும்பினால், அழுத கண்களுடன் நடராசன், பிறிதோர் பக்கமோ, மனம் குலைந்த நிலையில் மதுரை முத்து—ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் கூறிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தோம். என் செய்வது, நம்து கழகம்

கூட இருந்தே குழி பறித்தார்களோ?

தோன்றி வளர்ந்து வரும் இந்த எட்டு ஆண்டுகளில், பலப்பல கொடுமைகளுக்கு ஆளானோம்—மனம் பதறப் பதறப் பழி மொழியும் இழி சொல்லும் வீசினர்—எத்தனையோ விதமான தாக்குதல்களை நடத்தினர்–இழப்புகள் பல—இடிகள் ஏராளம்—ஈனத்தனமான செயல் புரிகிறோமே, அடுக்குமா என்ற எண்ணமுமின்றி, பகை கொப்பளிக்கும் உள்ளத்தினர் எதை எதையோ செய்தனர்—நமது தோழர்களைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொன்றனர்—தம்பி!—இவை எதுவும் சாதிக்க முடியாததை இந்தப் பேரிடி சாதித்து விட்டது—வேதனை என்றால் எப்படி இருக்கும் என்பதை நமக்குக்காட்டி விட்டது. யாருடைய திருமணப் பந்தலுக்கும் வெற்றி விழாக் கூட்டத்துக்கும் நான் சென்று களிப்பும் பெருமையும் பெற்றிருக்க வேண்டுமோ, அந்தச் சாமியின் சவக்குழி கண்டேன். தம்பி! தம்பி! என்று பரிவுடன் பாசத்துடன் சொந்தம் கொண்டாடினேன்—என் தம்பி சவக்குழி சென்று விட்டான்—தவிக்கிறேன்—தவிப்பு தீரவுமில்லை, குறையவுமில்லை—என்றைக்கேனும் தீருமா என்று ஐயமே கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது.

சாமியிடம் சொன்னால் காரியம் முடிந்துவிடும்.

சாமியால் மட்டுமே இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிக்க முடியும்.

சாமிக்குத்தான் இந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கும் ஆற்றல் உண்டு.

சாமி சாதித்த வெற்றி இது காணீர்.

சாமியின் திட்டப்படி இந்தக் காரியம் துவக்கப் பட்டது—அதனால் வெற்றி கிட்டிற்று.

இவ்விதம் பேசாதவர் இல்லை—பேசும்போது அலாதியானதோர் மகிழ்ச்சிகொள்ளாதார் இல்லை. வாழ்க்கையை அர்ப்பணிப்பது என்று பேசுவர்; பலர் விஷயத்திலே அது ஆர்வத்தினால் பிறந்திடும் அன்புரை என்றோ, வெறும் சொல்லலங்காரம் என்றோ மட்டுமே கூறப்பட வேண்டும்—சாமியைப் பொறுத்த மட்டில், அந்தப் பேச்சு முழுக்க முழுக்க உண்மை. ஒவ்வொரு நாளும், நாளில் ஒவ்வொரு மணி நேரமும், தொண்டு–தொண்டன்றி வேறில்லை–கழகத் தொண்டு, பாட்டாளிகளுக்கான பணிமனை அமைக்கும் தொண்டு–பள்ளிக்கூடம் நிறுவும் தொண்டு—நகராட்சிக்கான நற்றொண்டு–என்று இப்படி வகை வகையாக இருக்கும்—தொடர்ந்து நடந்தேறிவரும். ஒரு காரியம் வெற்றியானால் மற்றொன்று, அது வேறோர் காரியத்தைத் துவக்க வழி காட்டும்—இப்படி இடைவிடாது தொண்டாற்றி வந்த இளவல் சாமி, காதகரின் கத்தி தன் உயிரைக்குடிக்கும்—அதுவும் விரைவில்—என்று முன் கூட்டியே அறிந்து—அந்தக் கொடுமையான முடிவு வந்து சேருவதற்குள், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகத் தொண்டாற்றி, சமூகத்துக்கு நன்மை காண முடியுமோ அத்தனையையும் விரைந்துசெய்து முடித்து வெற்றி காணவேண்டும் என்று திட்டமிட்டதுபோல, அந்தப் பாண்டி மண்டலப்பாசறைக் காவலன், முன்னேற்றக் கழகத்தின் முன்னணி வீரன், ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு, செயல், செயல், செயல், என்று ஈடுபட்டிருந்தான்.

நாசகார உலகம் இது! நன்றி கெட்ட நாடு இது!

> அடுத்த இதழில்!
>
> மறைந்த மாமேதை
>
> பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின்
>
> **மாமியார் வீட்டில்!**
>
> என்ற மடல் வெளிவருகிறது!

நயவஞ்சகர் கொட்டமடிக்கும் காலம்! நல்லது செய்பவரை நாசமாக்கும் நச்சு நினைப்பினர் உலவும் காடு இது—நாடு அல்ல! நன்றி கூறவேண்டியவர்கள், நட்பு காட்டவேண்டியவர்கள், பரிவு காட்டவேண்டியவர்கள் இவர்களே, நற்றொண்டு ஆற்றும் நல்லோனை வெட்டுவர், குத்துவர், கொல்வர்—என்று அறிந்ததாலோ என்னமோ, நமது சாமி, அந்த நாசகாலர்கள் தன்மீது பாய்ந்து சாய்க்கு முன்பு, நம்மாலான நல்ல காரியமனைத்தையும் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்று துடியாய்த் துடித்து செயலில் ஈடுபட்டான். வயது முப்பதாகி ஈராண்டுகளே உருண்டன–சவக்குழி புகுந்துவிட்டார் சாமி. அவர் ஆற்றலால் வீரரான, உறுதியுடன் பாடுபடும் பண்பாளர்களான, ஊருக்கு உழைக்கும் உத்தமர்களான, கட்டிளம் காளைகள் ஆயிரக் கணக்கில் அழுது நிற்கின்றனர்—அந்த ஆற்றல்மிக்கோன் சவக்குழி சேர்ந்துவிட்டான். கொடுமையாளர்களால் கொலை செய்யப்பட்டு, மறைந்தான்—கொப்பளிக்கிறது கண்ணீர்.

''அண்ணா—'' என்றனர் அழுகுரலில்—சூழவந்து நின்ற தோழர்கள்—நான் என்ன சொல்லுவேன்.

நோய்நொடியால் இறந்துபட்டார் என்றால், தக்க மருத்துவம் பார்த்திடவா இயலாது போயிற்று? என்று கேட்பேன். இறந்துபட்ட சாமிக்கு அறுபது வயது என்றால் பழம் கீழே உதிர்ந்தது, பதறி அழுது என்ன பயன் என்பேன், காட்டுமிருகங்கள் அவர் உடலைக் கிழித்தெறிந்து உயிரைக் குடித்தது என்றால், வேட்டையாடி அவைகளை வீழ்த்திடும் வீரம் உமக்கு எங்கே போயிற்று என்று கேட்பேன், அடக்கு முறைக்கு அவர் பலியானார் என்றால்கூட, சாமியின் உயிர்குடித்த ஆணவ ஆட்சியின் ஆதிக்கத்தை அழித்தொழிப்போம் வாரீர் என்று அழைத்து, சூள்உரைத்திடச் செய்வேன்—சாமி, சாகவில்லையே—கொல்லப்பட்டார்–படுகொலை அல்லவா செய்யப்பட்டார். பெரியதோர் பயங்கரக் கலகமாம், இருதரப்பினரும் ஆயுதம் எடுத்துப் போரிட்டனராம், எதிர்த்தரப்பிலே ஏழெட்டு பிணமாம், சாமியின் இதயத்திலே ஈட்டி பாய்ந்ததாம், சாய்ந்துபட்டாராம் கீழே என்று இருந்தால்கூட, சோகத்துக்கு இடையிலேயே ஒரு பெருமை உணர்ச்சிகூடப் பளிச்சிட்டிருக்

பறிகொடுத்தோம் பாவிகளே, பதறுவது கண்டிரோ?

கும் — கேட்கவே கூசும் கொடுமையல்லவா நடைபெற்றுவிட்டிருக்கிறது—இரவு மணி பத்தும் ஆகவில்லை—ஊர் உறங்கவில்லை ஆள் அரவம் அடங்கவில்லை—வீடு செல்கிறார் — வழியில், முட்டுச் சந்தில் அல்ல, காட்டுப் பாதையில் அல்ல, பனைமரச்சாலையில் அல்ல, பயங்கரப் பாதையில் அல்ல, நெடுஞ்சாலையின் நடுவே, எத்தனைபேர் தாக்கினரோ — ஏழெட்டு என்கிறார்கள்—கத்திக்குத்து மட்டும் பதினெட்டாம்—பாதையில் மடக்கிக்கொண்டு பதைக்கப்பதைக்க வெட்டிக் கொன்றுவிட்டனரே — இதைக் கேட்டு, நெஞ்சம் கொதிப்படைவதன்றி — 'அண்ணா' என்று அழுகுரலில் என்னை அழைத்த தோழர்களிடம் நான், என்ன சொல்லுவது பதறாதீர்கள் என்பதா — நானே பதறிப்போயல்லவா இருக்கிறேன். அழாதீர்கள் என்பேனா, நான் அழுது கொண்டு அல்லவா இருக்கிறேன். நான் அவர்களின் கண்ணீரைக் கண்டேன்—அவர்கள் நான் அழக் கண்டனர்.

சாமியின் இல்லம் சென்றேன்—உள்ளே நுழையும் போதே—இங்குதானே சில திங்களுக்கு முன்பு நம்மை அழைத்துவந்து இருக்கச் செய்து—உபசாரம் நடத்தி—உவகையுடன் உரையாடினார்—என்று எண்ணினேன்—கால்கள் பின்னிக்கொண்டன. உள்ளே படுக்கையில், செயலற்ற நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். சாமியின் தந்தை, முதியவர். அவரிடம் சென்றேன்—ஐயோ! தம்பி! நான் எப்படி எடுத்துச் சொல்வேன் அந்த இதயம் வெடிக்கும் காட்சியை.

ஐயா! ஐயா! என் அருமை மகனைக் கொன்றுவிட்டார்களய்யா!

என் மகன் போய்விட்டானய்யா, போய்விட்டான்.

ஊருக்கு உழைக்கிறான். உத்தமனென்று பெயரெடுக்கிறான் என்று பூரித்துக்கிடந்தேன் — கொலை செய்துவிட்டார்களய்யா — கொன்று போட்டுவிட்டார்களய்யா—என்று கூறிக் கதறினார் — என்னைக் கட்டிப் பிடித்தபடி. தம்பி! அந்த ஒருகணம் நான் அடைந்த வேதனை, பகைவனுக்கும் வரலாகாது–நிச்சயமாகக் கூடாது.

உன்னிடம்தானே ஒப்படைத்தேன் — உலுத்தனே எங்கே என் மகன் என்று கேட்கிறது, அந்த முதியவரின் கண்ணீர். நான் என்ன பதில் அளிப்பேனடா, தம்பி, என்ன பதில் அளிப்பேன்.

உங்கள் கழகத்தில்தானே என் மகன் ஈடுபட்டு, குடும்பத்தை மறந்து, தொண்டு செய்வதிலே மூழ்கிக் கிடந்தான்—அவன் கொல்லப்படுவதைத் தடுத்திடும் வக்கு அற்றுப் போனீர்களே! நீங்கள் மனிதர்கள்தானா!!—என்று கேட்கிறது அந்த முதியவரின் கதறலொலி! நான் என்ன பதிலளிப்பேன், மார்புடனேசேர்த்து அணைத்துக்கொணடேன் — எங்கள் இருவரின் கண்ணீரும் கலந்தன—சூழ நின்றோர் கதறினர்.

"ஐயா! சாமியைப் பறிகொடுத்துவிட்டோம்—கதறுகிறோம்–வேறு என்ன செய்யமுடியும்–ஐயா! சாமி போய்விட்டார்—என்னை உங்கள் 'சாமி'யாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்களய்யா!" என்று கூறிக் கதறினேன்—பெரியவர், ஐயா! ஐயா! என் மகன்! என் மகன்! என்று கதறியவண்ணம் இருந்தார்.

வயோதிகத்தால் இளைத்துக் கிடக்கும் அந்தப் பெரியவரின் மடியிலே, சாமி பெற்றெடுக்கும் செல்வங்களல்லவா, தவழ்ந்திருக்க வேண்டும்! அந்தப் பேரப் பிள்ளைகளை வாரி எடுத்து மார்போடு அணைத்து, உச்சி மோந்து முத்த மிட்டு, கண்ணே! மணியே என்று கொஞ்சிடவேண்டிய அந்த முதியவர், தன் மகன் படுகொலை செய்யப்பட்ட கொடுமையைக் காண்பது என்றால், ஐயையோ! அதைவிட இம்சை வேறு என்ன வேண்டும். இருவரும் சென்றோம், சவக்குழி காண.

உடன்வந்தோர் உருகி அழுதனர் — சுற்றுப்புறமிருந்து வந்திருந்தோர் அனைவரும் பதறி அழுதனர்—நடராசன் தேம்பி அழுதார்—முத்து சிறிதளவு சமாளிப்பார் என்று எண்ணினேன்—அவரும் கதறுகிறார், என்னுடன் வந்திருந்த நண்பர் பாபுவும், சென்னைத் தோழர் தேவராசன் அவர்களும், கண்ணீர் பொழிந்தனர்.

சவக்குழி–தம்பி—சாமியின் முயற்சியால் உருவாகி எழிலுடன் விளங்கும் பள்ளிக்கூடத்தின் பக்கத்தில்!!—ஒருபுறம் சாமியின் வெற்றி—மற்றோர்புறம் அவருடைய சவக்குழி—பணியின் உருவம் அந்தப் பள்ளிக்கூடம்—பாதகரின் காதகச் செயலின் உருவாக அமைந்தது சவக்குழி. அதனைக் காண நேரிட்ட கண்கள்—புண்கள். கண்டோம்—நாடு, நாடு தான் சிற்சில வேளைகளில்—நல்லாட்சியும் நாகரிக மேம்பாடும், சட்டமும் சமூகக் கட்டுக்கோப்பும் எல்லாம் உள்ளன என்றுதான் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்கிறோம்–ஆனால் இதோ சவக்குழி—படுகொலை செய்யும் பாதகர்கள்—எதிர்த்துப் போரிடவோ, தப்பிப் பிழைக்கவோ முடியாத நிலையில் சிக்கிக்கொண்டவனை வெட்டிக் கொல்லும் வெறியர்கள் உலவுகிறார்கள் என்ற வெட்கக்கேடான நிலையைக் காட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது. நெடுஞ்சாலையிலே நின்று நாசகாலர்கள் படுகொலை செய்திருக்கிறார்கள்—தடுத்திட ஒருவர் இல்லை—துணைக்கு யாரும் இல்லை, துரைத்தனம் கொடிகட்டி ஆள்கிறது — பல்லாயிரக் கணக்கிலே, ஆடவரும் பெண்டிருமாகக் கூடினர்—அழுத கண்களுடன்–அனுதாபக் கூட்டத்தில், ஆறுதல் அளிக்கவந்தேன் — எனக்கு ஆறுதல் அளியுங்கள்—என்று கேட்டுக் கதறினேன். ஒருவருடைய முகத்திலும் ஈயாடவில்லை.

படுகொலைக்குக் காரணம் என்ன? இந்தப் பயங்கரச் சூழ் நிலைக்குக் காரணம் யாது?—அனைவரும் கேட்கின்றனர்—ஒருவரும் இன்னதுதான் என்று கூற முடியாமல் திகைக்கின்றனர்.

சோகமும் திகைப்பும் தூத்துக்குடியைக் கப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழகமெங்கும் இதுவே நிலைமையாகிக் கிடக்கிறது.

போலீசார் எடுத்துள்ள நடவடிக்கைக்குக் குந்தகம் ஏதும் விளைந்திடலாகாது. படுகொலை மர்மம் விளக்கப் படவேண்டும், நாட்டிலே தலைவிரித்தாடும் காட்டுப் போக்கு அடக்கப்பட்டாக வேண்டும், என்று தூத்துக்குடி வட்டாரமே கேட்கிறது.

தம்பி! என் வாழ்நாளில் இதுபோன்றதோர் கொடுமையை நான் கண்டதில்லை. நாங்கள் கூடத்தான் இப்படிப்பட்ட நீசத்தனமான' காரியத்தைக் கண்டதில்லை என்று அறுபது வயதினரும் கூறுகின்றனர்.

அதிர்ச்சியிலிருந்து நமது தோழர்கள் மீண்டிடவே

தனியாள் அல்ல! தாயகமே பின்னல்!!

சில காலம் பிடிக்கும் என்று தோன்றுகிறது. கலம் கவிழ்ந்து, பச்சிளம் குழந்தை பிணமாகிக் கடலில் மிதந்திடக் காணும் தாய், கதறுவது போலக் கதறுகின்றனர், நமது கழகத் தோழர்கள்.

ஆண்டு எட்டு ஆகிறது நமது கழகத்துக்கு... இந்த அறியாப் பருவத்திலே இப்படிப்பட்ட அக்ரமம், கொடுமை, நமது கழகத்தைத் தாக்கியிருக்கிறது.

தாங்கிக்கொள்ள இயலுமா? இந்தச் சோகத்திலிருந்து, திகைப்பிலிருந்து, நாம் மீள முடியுமா? அல்லது, திகைப்பு நம்மைச் செயலற்றவர்களாக்கி விடுமா என்றுகூட சில வேளைகளிலே எண்ணிடத் தோன்றுகிறது.

எத்துணை மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து வந்தோம்— இன்னல் பல வந்துற்றாலும், இழிமொழியாளர் எதிர்த்தாலும், தொல்லை பல துரத்திவந்து தாக்கினாலும், அவை தமை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றுவிட்டோம் என்றெல்லாம் எண்ணி இறுமாந்து கிடந்தோம். இந்தப் 'பேரிடி'யைத் தாங்கிக்கொள்ள முடிகிறதா, பார்!—என்று காலம் கேட்டுவிட்டதே, என்செய்வோம்;

சாமி, தனி ஆள் அல்ல! தந்தைக்கு மகன் என்பதான நிலையினன் மட்டுமல்ல! நம் கழகத்துச் செல்வன் —நம் குடும்பத்துப்பிள்ளை—நமது இலட்சியத்தின் காவலன். அவனைக்கொன்றதானது நம் ஒவ்வொருவரையும் வாட்டும் கொடுஞ்செயல்.

துரைத்தனத்தின் துப்பாக்கிக்கும், தடியடிக்கும், தூற்றிக் கிடப்போரின் இழிமொழிக்கும் ஈடு கொடுத்துக் கொண்டு, எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்று இலட்சியம் பேசிக்கொண்டு திரிகிறீர்களே. இதோ உங்கள் சாமியைப் படுகொலை செய்கிறோம், தாங்கிக் கொள்ளுங்கள் பார்க்கலாம் என்று கேட்பது போலல்லவா, இந்தக் கொடுமை நடந்து விட்டது தம்பி! நாம் என்ன செய்வது?

எனக்கு ஒன்று தோன்றிற்று, தூத்துக்குடியிலிருந்து திரும்புகையில். நாம், வளர வளர, கொடுமை பலப் பல, பல்வேறு வகையில் நம்மைத் தாக்கத்தான் செய்யும் என்று தோன்றிற்று. நாம், மிகச் சாமான்யர்கள்—சிறுவர்கள் என்றுகூடச் சொல்கிறார்கள்—நமக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட வளர்ச்சியின் அளவுக்கு வளர்ச்சி காண, அனுபவ மிக்கவர்கள் அரை நூற்றாண்டு பாடுபட்டால்மட்டுமே பெற முடிகிறது, பிற கட்சிகளால்.

கொழுந்துவிட்டெரியும் ஆர்வம் காரணமாகவும், கொள்கைப் பற்றுடன் பணியாற்றும் திறனாலும், கொதிப்பு மூட்டுவோர்பற்றிப் பொருட்படுத்தாது பணியில் ஈடுபடும் பண்பினாலும், நாம், மிக உன்னதமானதோர் வளர்ச்சியைக் கண்டோம். இது கண்டுப் பொருதாரும், இதற்கு நாம் தகுதி அல்ல என்று எண்ணுவோரும், இது நமக்குக் கிட்டாமற்போயிற்றே என்று ஏங்குவோரும் ஏராளமாக உள்ளனர். அவர்களில் பலர் வெளியில் இருந்து நமக்குவேதனை விளைவிக்க பல்வேறு முறைகளில், முனைகின்றனர். உடனிருந்து கொண்டே வேதனை விளைவிக்கவும் சிலர் உளர்போலும். எதுஎப்படி இருப்பினும், இந்தக் கட்டத்தையும் நாம் கண்டாக வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது. பயல்கள் இதனால் மருளட்டும், மனம் உடைந்து போகட்டும் என்று எண்ணுவோரும் இருக்கக்கூடும். இந் நிலையில் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? நான் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தேன்—ஒன்றுதான் எனக்குப் பட்டது—அதைத்தான் தம்பி, உனக்கும் கூறுகிறேன். எந்த நேரத்தில் எந்த வடிவத்தில் எத்தகைய காதகச் செயலுக்குப் பலியாக நேரிடுமோ என்ற நிலைமை இருக்கிறது—அந்த நிலைமையின் ஒரு அறிகுறிதான் சாமி படுகொலைச் சம்பவம்—அந்த நிலைமை நமக்குக் குழப்பத்தையும் கிலியையும் மூட்டுவதாக இருத்தலாகாது—அப்படிப்பட்ட ஆபத்து எந்த நேரத்திலும் நேரிடக்கூடும், ஆகையால், ஒவ்வோர் நாளும், நாளை என்ன ஆகுமோ, இன்றே நாம் நம்மாலான நல்ல தொண்டினைச் செய்து முடித்துவிடுவோம், என்ற பொறுப்பைத்தான் நமக்கு அளிக்கவேண்டும். அதற்கென்ன பிறகு செய்யலாம் — நாளையத்தினம் பார்த்துக்கொள்வோம் — அவசரம் எதற்கு—என்று நாம் யாரும் காலதாமதம் செய்வது கூடாது — ஒவ்வோர் நாளும் பணியாற்றும்போது, இதுவே நமது கடைசி நாளாகிவிட்டால் என்ன செய்வது, இன்றே நம்மாலானதைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே பணியாற்ற வேண்டும். அது ஒன்றுதான், நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய முறை — இப்போதைய சோகச் சம்பவம் நமக்குக் காட்ட வேண்டிய பாடம்.

சாமி, சவக்குழியில்; நாம் வெளியில்.

சவக்குழியினின்றும் ஒருவரும் தப்பித்துக்கொள்ளப் போவதில்லை— ஆனால் அங்கு கொண்டு செல்லப்படுமுன், நமது தொண்டு, பார்த்தோர் பாராட்டத்தக்க விதமான பட்டியல் ஆக இருத்தல் வேண்டுமல்லவா! அதனை மனதிலிறுத்தி நாம் அனைவரும் நித்த நித்தம் மெத்தவும் பாடுபட்டு, நமது பங்கினைச் செலுத்திவிட வேண்டும். நாளை, நாளை என்பது கூடாது! நாளையத்தினம் யார் நம்மைச் 'சாமி'யாக்கிவிடுவார்களோ, யார் கண்டார்கள்—எனவே இன்றே நாம் நமது கடமையைச் செய்யவேண்டும்.

கண்ணீர் தளும்பும் நிலையில் இருக்கிறோம் — கடமை வீரனைப் பறிகொடுத்ததால் நாம் நமது கடமையை விரைந்து செய்தல் வேண்டும் என்பதைக் காட்டும், கொடிய ஆசானாகிறது, அந்தச் சவக்குழி.

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

(7—10—56 திராவிட நாடு இதழில்)

விற்பனையாளர்களுக்கு

மார்ச் இறுதியுடன் ஆண்டுக் கணக்கு முடிக்க வேண்டியிருப்பதால், விற்பனையாளர்கள் அனைவரும், தங்கள் தங்கள் பாக்கித் தொகை முழுவதையும் அனுப்பிவைத்து ஒத்துழைக்கக் கோருகிறோம். பாக்கி அனுப்பாதவர்களுக்கு கண்டிப்பாய் இதழ்கள் நிறுத்தப்படும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

உரிமையாளர்.

காஞ்சிபுரம்-3 'காஞ்சி.'

இருதயத்தில் ஓர் ரோஜா

முல்லை. சக்தி

எதிர்பாராத விதமாக நேரிடும் சிறு சம்பவங்கள் ஒருவரின் வாழ்க்கை நதியின் திசையையே மாற்றிவிடுவதுண்டு. நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமாக இருந்தபோதிலும், அதனின் விளைவுகள் பெரியதாக இருப்பதும் உண்டு. அதுபோலத்தான் ஆனந்தின் வாழ்க்கையில் நிர்மலமான ஆற்றைப்போல் ஓடிக்கொண்டிருந்த அவன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சிறு நிகழ்ச்சி, அவன் வாழ்க்கையிலேயே ஓர் களங்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது!

கல்லூரியில் முதல் மாணவன் என்று பெயர் பெற்றவன்; பெண்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத பரமசாது என்ற விருதைப் பெற்றவன். இன்று...நினைக்கவே கூசுகிறதே...இத்தனை நாள் போலி வேடம் போட்டுக் கொண்டிருந்த கயவன் என்றல்லவா அவனை மாணவர்கள் ஏசுவர்; பேசுவர்!

ஆனந்த் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தான். தான் செய்தது தவறா? தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டது குற்றமா? மாணவர்களிடையே தலை குனிந்து நின்றது தவறா? என்று! அவன் மனசாட்சி கூறியது! 'ஆனந்த்! நீ செய்தது தவறுஅல்ல! உன் நண்பனைத் திருத்த இந்த தலைகுனிவை ஏற்றுக்கொண்டது குற்றமல்ல! மதுக் கோப்பையின் விளிம்பிலும், மங்கையரின் மடியிலும் சுகத்தைத் தேடி தகாத காரியங்கள் செய்துவந்த ராஜுவை—எப்படியோ திசை தவறிப்போன அவனது வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் திருப்பி நல்வழியில் செல்ல நீ உதவியிருக்கிறாயே அது மகத்தானது! அதற்காக நீ ஏற்றுக்கொண்ட தண்டனை சிறிதுதான்..." என்று! அவன் இதழ் ஓரங்களில் ஓர் புன்னகை, மின்னல் கீற்று போல நெளிந்தோடியது!

நேற்று மாலை நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவனது மனத் திரையில் படமாக ஓடியது!

தபால் நிலையத்தில் அவன் தனது தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாண்டு மாநிலத்திலேயே முதலாவதாகத் தேறுவேன் என்று அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான். அவனது சிந்தனை அறுபட்டது!

அந்தக் கடிதம் அவனது தந்தைக்குப் போய்ச் சேருமுன், இந்த நிகழ்ச்சி நடந்துவிட்டதே! தனக்குக் கிடைத்த தண்டனையை அவர் அறிய நேரிட்டால் அவர் என்ன பாடுபடுவார். அவர் உள்ளம் எவ்வளவு வேதனை உறும்? அவர் தன்மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையெல்லாம் மணல்வீடுபோல் சரிந்துவிடுமே... வயதான காலத்தில் அவருக்கு இத்தகைய கஷ்டத்தை அளித்துவிட்டோமே...என்று அவனது எண்ணம் ஓடியது. அவனது கண்கள் குளமாயின!

மீண்டும் அவனது இதய அரங்கில் நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சி, இடைவேளைக்குப் பின்னால் துவங்கும் நாடகம் போல, துவங்கியது!

கடிதத்தை எழுதி முடித்து ஒப்புக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் 'சார்' என்ற ஒரு இனிமையான குரல் அவனைத் திரும்பப் பார்க்கச் செய்தது. அவனது விழிகள் எதிரே ஓர் மங்கை! பொங்கும் நிலவு என்பதா அவளது முகத்தை? பருவ அங்கங்களைத் தாமரை மொக்குகள் என்பதா? இதழ்களை ரோஜா இதழ்கள் என்பதா? முல்லைச் சரமா? கோர்த்த முத்துக்களா அவளது பற்கள்? உடல்...தங்கச் சிலை...இப்படி அவனது கற்பனைக் குதிரை கடிவாளம் இல்லாத குதிரைபோல் ஓடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், 'கொஞ்சம் பேனா கொடுக்கின்றீர்களா? கடிதம் ஒன்று எழுதவேண்டும்......?' என்று அந்த அழகி கேட்டாள். அவனது கற்பனை

சங்கிலியும் அறுந்தது! அவன் பேனைவைக் கொடுத்தான்; அவள் பெற்றுக் கொண்டாள். அப்போது அவர்களது விரல் நுனிகள் உராய்ந்தன! அவனது உள்ளத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் மின்மினிகள் ஒரே நேரத்தில் மின்னின; இலட்சக் கணக்கான நட்சத்திரங்கள் அவனது இதய வானத்தில் சுடர்விட்டன! கோடிக்கணக்கான மலர்கள் அவன் உடல்மேல் பொழிந்தன! மெய்ம் மறந்து நின்ருன்; அவளோ கடிதம் எழுதுவதில் முனைந்திருந்தாள்! அவன் கடிதத்தை தபால் பெட்டியில் சேர்க்கச் சென்றவன், மீண்டும் பேனைவை திரும்பப் பெறவேண்டும் என்ற நினைவையே மறந்தான்! ஆம் அவன் உலகத்தையே மறந்திருந்தபோது, பேனை எப்படி அவன் நினைவில் தங்கும்?

ஓடிக்கொண்டிருந்த படக்காட்சி நின்றது! அந்தப் பேனை...! பிரின்சிபால் கூறிய போதுதான் அவன் நினைவுக்கு வந்தது! இந்தச் சிறு நிகழ்ச்சி...என்னென்ன விபரீதங்களை விளைவித்து விட்டது...

அவனது நினைவு பேனைவைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தது! அவன் நீண்ட நாட்களாக ஒரு பார்க்கர் பேனை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். ஆனல்...அவனுக்குக் கிடைத்ததோ சாதாரண பேனைக்கள்தான்! அவன் கேட்டிருந்தால் அவனது தந்தை தங்கப் பேனைவையே வாங்கிக் கொடுத்திருப்பார். ஆனல் அவனுக்கு எதையும் கேட்டுப் பெறும் வழக்கமில்லாததால், அவன் அவனது தந்தையைக் கேட்கவே இல்லை! ஆனல் அவனது மனதில் மட்டும் ஒரு குறை உண்டு; பார்க்கர் பேனை இல்லையே என்று!

அவனது குறையைப் போக்குவதைப்போல் கல்லூரியில் அவன் நல்ல நடத்தைக்காக, கடந்த ஆண்டு இறுதியில், இந்தப் பார்க்கர் பேனைவை அவன் பரிசாகப் பெற்ருன். அன்றிரவு! அவன் தூங்கவே இல்லை. அந்தப் பேனைவை—அதில் பொறித்திருந்த ஆனந்த்—மாநிலக் கல்லூரி—என்ற எழுத்துக்களையே பார்த்துப் பார்த்து பெருமையால் பூரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பேனைவால் முதன் முதலில் தனது தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதினன். மகன் பெற்ற பரிசை அறிந்து அவர் எழுதிய கடிதம்...கடிதமா அது...புகழாரம்...! அந்தப் பேனை... புகழையும், பெருமையையும் தேடித் தந்த பேனை... இன்று அவனது வாழ்க்கை ஏட்டிலே ஒரு கரும் புள்ளியையும் வைத்துவிட்டதே...! அந்தப் பேனை மீண்டும் அவனுக்குக் கிடைத்துவிடும்; ஆனல் அவன் இழந்த பெருமை—மீண்டும் அவனுக்குக் கிடைக்குமா?

இப்படி ஆனந்தின் எண்ணங்கள் விளக்கைச் சுற்றும் விட்டில் பூச்சிகள்போல சுற்றிக் கொண்டிருந்தன!

மீண்டும் அவனது நினைவு அந்தப் பெண்மேல் சென்றது! எத்தனையோ பெண்களை அவன் பார்த்திருக்கிருன். அவன் கல்லூரியிலே எத்தனையோ நவநாகரீக நங்கைகள். ஆனல் அவர்களின் ஓர் உருவம்கூட அவனது இதயத்தில் பதிந்ததில்லை. ஆனல்...அவள் ...அவளது முகம்...ஒவ்வொரு அங்கமும் அவனது மனத்திரையில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. அவன் மட்டும் ஓவியனுக இருந்திருந்தால் அவளது உருவத்தை இந்நேரம் திரைச்சீலையில் தீட்டியிருப்பான். சிற்பியாக இருந்திருந்தால் சிலையாக வடித்திருப்பான். கவிஞனுக இருந்திருந்தால் கவிதையாகத் தீட்டியிருப்பான்! அந்த அளவுக்கு அவளது உருவம் அவனது இதய பீடத்தில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தது! அவனது கண்களிலே அவள் நர்த்தனமாடினுள்; விழிகளை மூடினுல் ,அவன் இதயத்திலே ஆனந்த தாண்டவமாடினுள்! ஏன்? ஏன்? என்று ஆயிரம் முறை அவன் தனது இதயத்தைக் கேட்டான். அது மெதுவாகக் கூறியது 'கா...த...ல்' என்று! 'சேச்சே...அவள் யாரோ...நான் யாரோ...ஒரே ஒரு முறை... அதுவும் ஒரே ஒரு கணம் தான் நான் அவளைப் பார்த்தேன்...! அதற்குள் காதலா ...இருக்காது. இருக்கக்கூடாது...என்று அவன் பதில் கூறினுன்.

'காதல் நெருப்பு இருக்கிறதே அது பொல்லாதது அது எப்படி பிடிக்கிறது...ஏன் பிடிக்கிறது என்பதற்கு இன்றுவரை யாரும் காரணம் கண்டு பிடிக்கவில்லை. சிறு பொறியாக இருந்தாலும் அது குபீரென்று பற்றிக் கொள்ளும்' என்று இதயம் பதில் கூறியது! காதலா...? எனக்கா...? இல்லை இல்லை என்று அவன் கூற ஏன் தயங்குகிருய்...உனக்கு நீயே ஏமாற்றிக் கொள்கிருய்... அவளது நினைவு உனக்கு இன்பக் கதைகள் சொல்லவில்லையா? அவளது படபடக்கும் கண்கள் உன்னிடம் பேசவில்லையா...? அவளது பருவ கர்வங்கள் உனக்குக் கிளுகிளுப்பை உண்டாக்கவில்லையா? அவளது குரல் உனக்கு சங்கீதமாக இல்லையா...? அவளது ஸ்பரிசம் உனது உடலில் மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சவில்லையா...? என்று இதயம் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தது! அவன் பதில் கூற முடியாமல் திக்கு முக்காடிப் போனுன். 'இருதயம் சொல்லுவது உண்மைதான்' என்று எங்கிருந்தோ ஓர் குரல் மென்மையாகக் கூறியது! அவன் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது! அவள் யார்? அவள் பெயர் என்ன? அவள் எங்கே இருக்கிருள்? என்ற கேள்விகள் எழுந்தன. அதற்கு அவன் விடை காணுமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் 'சார் உங்களைப் பார்க்க ஒரு பெண் வந்திருக்கிருர்' என்று பையன் கூறக் கேட்டதும் அவன் திடுக்கிட்டான்!

'என்னையா? பெண்ணு?' என்று ஆனந்த் கேட்டான்!

"ஆமாம் சார்...உங்களையேதான் ...... விசிட்டர் ஹாலிலே இருக்காங்க...சீக்கிரம் வாங்க...!" என்று கூறிக்கொண்டே அவன் சென்ருன்...

விசிட்டர் ஹாலில் அவனுக்காகக் காத்திருந்த காரிகையைக் கண்டதும் அவன் திடுக்கிட்டான். அந்தப் பெண்ணே புத்தம் புதுமலர்போல புன்னகையைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளது சிவந்த அதரங்களிலே விஷமச் சிரிப்பு சதிராடிக்கொண்டிருந்தது! அவளது கருவிழிகளிலே குறும்பு எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது! அவளது ஒய்யாரமும், அவள் நின்றிருந்த பாணியும் ஆனந்தின் மனக் குளத்தில் ஒரு பெரும் பாருங்கல்லைத் தூக்கிப் போட்டது!

இவளா......? எதற்காக வந்தாள்? ஏன் வந்தாள்? தனது வாழ்க்கைக்கடலில் பெரும் புயல் ஏற்படுவதற்கான அறிகுறியா இது? ஐயோ! என்னென்ன விபரீதங்களை நாம் சந்திக்க வேண்டுமோ......? என்றெல்லாம் அவன் சிந்தித்து குழம்பிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அப்பெண் ஒர் நட்சத்திரமாக அவன் எதிரே ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தாள்!

16.3.69

வித்திட்டுக் கொடுத்துவிட்டு!

ஈராயிரமாண்டாய் ஏக்கமுடன் வாழ்ந்தே
எந்தமிழ்த்தாய் பெற்றெடுத்த ஏந்தல்!
தீராக்கொடுமைகளைத் தீர்க்கவந்த தென்றல்
புதுக்காற்று! திருநாட்டில் சூழ்ந்த
காரிருள் கழிக்கவந்த கதிர்ச்செல்வன்! கண்ணீர்க்
கடல்விட்டுக் கரைசேர்க்கும் நாவாய்!
ஆராத் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நாட்டை
அறிவாலே உயர்த்தவந்த மேதை!

சாதிச் சழக்கும் சமயத்தின் பிடிப்பும்
சடங்குமிகு மடமையும் சதிரிட்ட காலம்!
ஆதித் தமிழும் தமிழ்மாந்தர் வாழ்வும்
அல்லலுற்றும் அடிபட்டும் தாழ்ந்துவந்த வேளை!
வாதும் வழக்கும் வல்லடியும் வம்பும்
வலுத்தெழுந்து கூச்சலிட்ட நாட்கள்அந் நாளில்
வீதி தோறும் தமிழ்முழக்க வந்தான்
வித்திட்டுக் கொடுத்துவிட்டு பாதியிலே சென்றான்

அடிமைத் தளைமுறிக்க அமெரிக்க நாட்டில்
ஆபிரகாம் பிறப்பெடுத்தான்; முடித்து வைத்தான்;
மிடிமைத் தளைமிக்க மென்மைபபா ரததில்
மேலோனும் காந்திவந்தான்; முடிந்தது வேலை!
கடுமை காட்டாட்சி செய்திருந்த போது
கண்ணியனும் லெனின்வந்து தீர்ந்துப் போனான்!
கொடுமை நமக்குமட்டும்; கொஞ்சுதமிழ்ச் சேவை
தீராமுன் தீர்ந்துவிட்டான் தீந்தமிழ்க் கோமான்!

ஒளிவழங்கு கண்ணும் ஒன்றே குலமும்
ஒருவன்தான் தேவனும் என்றுயர்ந்த கையும்
வளிவழங்கு ஞாலம் வழங்கு மட்டும்
வாடாத அறிவும் வள்ளுவர்செய் நூலும்
களிவழங்கு நாவும் கன்னித் தமிழும்
கருத்திருக்கும் வரைக்கும் நிலைத்திருக்கும்; கண்ணீர்த்
துளிவழங்கு கண்ணரே என்று முன்பு
தொடங்கியது போலவே தான்முடித்தும் வைத்தான்!

—புலவர். கோ. அண்ணாமலை.

சிலையானாய் நெஞ்சில்!

அன்புணர்வும் நண்புணர்வும் அணைந்த காலை
அறிவுணர்வால் ஒளியேற்றி, அடக்கம் பண்பே
இன்னுளம்என் றிவற்றால்இவ் உலகை வென்ற
எம்தலைவன் பேரறிஞன் எங்கே? எங்கே?
வன்முறையும் வஞ்சகமும் வலுத்த காலை
வாழ்நெறியை அறிவுறுத்தி வையம் போற்ற
இன்முகத்தால் எதிரிகளை வீழ்த்தி அன்பின்
இலக்கணத்தை எடுத்துரைத்த ஏந்தல் எங்கே?

யாழினுடை இசைமயக்கும், குயிலின் வண்ண
எழிலிசையின் நெளிவனப்பும், பூக்கள் ஏந்தி
ஆழமுடை ஆறுசெலும் அழகும், காட்டில்
அலைந்துவரும் வேய்ங்குழலின் இசையும் மக்கள்
வாழவழி சொல்லுகின்ற வனப்புப் பேச்சில்
வடித்தெடுத்த பேரறிஞன் பேச்சை என்று
வேழமென வீற்றிருந்து கேட்ப்போம்? அந்தோ!
வியனுலகே நீயிருந்து பயன்தான் என்ன?

நாடோறும் நாடோறும் தமிழை எண்ணி,
நலன்கொழிக்கும் வகைஎண்ணி நாட்டை எண்ணி
கூடாகி உலவுகின்ற வறியோர் நெஞ்சம்
குமைகின்ற நிலைஎண்ணி, கொதிப்பை எண்ணி,
வாடாத உளம்வாடி, நாளும் நாளும்
வருந்தியதால் நலம்கெட்டு, வாழஎண்ணி
வீடேகிச் சென்றாயோ? வீதி தன்னில்
விளையாட்டுச் சிறுவர்எமை விட்டு விட்டு!

வலிவற்ற மக்களுடை நெஞ்சத் தெல்லாம்
வலிவேற்றி, வற்றாத அன்பை ஊற்றி,
நலிவற்ற குமுகாயம் அமைக்க வேண்டி
நாளெல்லாம் உழைத்தாய்நின் நற்றொண்டெண்ணி
சிலையாக்கி வழிபட்டார்! சிலைகள் எல்லாம்
சிறுதோணி செல்லுகின்ற கடலில் தோன்றும்
அலையாகி அழியுமென எண்ணித் தானா
சிலையானாய் நெஞ்சத்தில்? சிறப்பும் ஆனாய்?

—இமையத்தமிழன்

"பைந்தமிழே சென்ருயோ?"

கொடுங்கூற்றே நீபுரிந்த கொடுமை யாலே
குவ்லயமே குளம்நிறைந்த கண்ணைக் கொண்டு
வழுவில்லா அண்ணுவின் அமர வாழ்வை
வரிசையுறக் காண்பதற்கு முடியா வண்ணம்
தடுத்துவிட்ட காரணத்தால் உன்னை யுந்தான்
தமிழ்மக்கள் செந்தமிழால் அச்சொல் சொன்ஞர்
எடுத்துக்கொள் எங்களுயிர் என்றே சொன்ஞேம்
கொடுத்தாயா? அதனுலே கொடுமை என்போம்.

பொதியமலை யுச்சிமிசை யுலாவிக் கொண்டு
பொன்மலரில் நிறைந்துள்ள தேனை யுண்டு
சதிராடிச் செந்தமிழர் போற்றும் வண்ணம்
செந்தமிழ்நூற் பலதீட்டி அறிவுத் தோன்ற
எதிர்வந்த வாடைதனை வீழ்த்தி விட்டே
எக்காள நடைபோட்டே இன்பம் தந்து
குதித்தோடி வந்தெம்மை அணைத்த தென்றல்
குவலயமே துயர்மூழ்க மறைந்து போனுய்!

நல்லொழுக்கம் நிறையடக்கம் நும்பால் வந்து
நற்பெயரைப் பெற்றதனுல் உயர்வ டைந்து
பல்லோரும் போற்றுகின்ற பண்பாய்த் தோன்றிப்
பகைவர்பால் அன்புகொண்ட இயல்பால் தானே
நல்லன்பை அண்ணுநீ வளர்த்தாய் நன்றே.
நாவலரும் பாவலரும் கலைஞ ருந்தான்
எல்லொளியாய் விண்மீன்கள் ஒளியைப் பெற்றே
எழில்மிகவே விளங்கறிவின் வன்மை என்னே.

கருவுருவில் அறிவுருவாய் அமைந்த அண்ணு
கதிரவனே யுன்னறிவை யொளியாய்ப் பெற்றே
இருள்போக்கி நிலவுலகில் வெளிச்சம் தந்தான்
இணையில்லாப் பல்பொருள்கள் நிறைந்தி ருந்த
கருவூலம் எனக்குணங்கள் நிறைந்தி ருந்தாய்.
கலைஞர்கள் கவிஞர்கள் புலவர் மக்கள்
விரும்புகின்ற குணப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டு
விலைமதிக்காக் குணப்பொருளாப் பகர்ந்தார் நன்றே

வெல்லுகின்ற மதக்கருத்தைச் சொன்ன முன்ஞேர்
வள்ளுவர்புத் தரேசுநபி லிங்கன் காந்தி
நல்வாழ்வு தந்தலெனின் ஸ்டாலின் நேரு
நல்லறிவு கென்னடியும் இளங்கோ கம்பர்
பல்புலவர் செல்லுலகம் பார்ப்ப தற்குப்
'பைந்தமிழே சென்ருயோ?' இனிமேல் யாரே
சொல்லுகின்ற கருத்துக்கள் தரமாய் ஆணி
செந்தமிழர் உள்ளத்தில் பதியச் சொல்வார்?

—புலவர். இராம. அரங்கராசன்.

அறிக்கை :—

"காஞ்சி"

1.	வெளியாகும் இடம்	86, திருக்கச்சிநம்பித் தெரு, சின்ன காஞ்சிபுரம்.
2.	வெளியிடும் நாட்கள்	வாரம் ஒருமுறை
3.	அச்சிடுபவர் பெயர்	சி. என். ஏ. இளங்கோவன்
	இனம்	இந்தியர்
	முகவரி	86, திருக்கச்சிநம்பித் தெரு, சின்ன காஞ்சிபுரம்.
4.	வெளியிடுபவர் பெயர்	சி. என். ஏ. இளங்கோவன்
	இனம்	இந்தியர்
	முகவரி	86, திருக்கச்சிநம்பித் தெரு, சின்ன காஞ்சிபுரம்.
5.	ஆசிரியர் பெயர்	சி. என். ஏ. இளங்கோவன்
	இனம்	இந்தியர்
	முகவரி	முதலமைச்சர் சி. என். அண்ணுதுரை தெரு, சின்ன காஞ்சிபுரம்.
6.	பத்திரிகையின் உரிமையாளர்களுடைய பெயர்களும் முகவரியும் அல்லது பத்திரிகையில் ஒரு சதவிகிதத்திற்கு அதிகமான மூலதனம் போட்டுள்ளவர்களின் பெயர்களும் முகவரியும்.	சி. என். ஏ. இளங்கோவன் 86, திருக்கச்சிநம்பித் தெரு, சின்ன காஞ்சிபுரம்.

என் அறிவிற்கும், நம்பிக்கைக்கும் நன்கு தெரிந்தமட்டில் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விவரங்கள் யாவும் உண்மையானவை என்று சி. என். ஏ. இளங்கோவனுகிய நான் அறிவிக்கிறேன்.

19—3—67 (ஒப்பம்) சி. என். ஏ. இளங்கோவன், வெளியிடுபவர்.

புதுவையிலே புத்தாட்சி!

மதுமயக்கம் கொண்டவனின் உளறல் போல
மணிக்கொன்ருய் உருமாறும் நிலையை மாற்றி
புதுமலர்போல் மணக்கின்ற கழக ஆட்சி
புத்தாட்சி புதுவையிலே கண்டார் மக்கள்
மதுவைப்போல் மயக்குகின்ற பேச்சு மன்னன்!
மாத்தமிழின் மூத்தமகன் அண்ணு பாதை
இதுவரையில் நடந்ததுபோல் இனியும் இங்கே
இமைப்போதும் சோராமல் நடப்போம் வாரீர்!!

சிவ. அம்பிகாபதி.

16.3.69

Kamala Sugar Mills Ltd.,

(GLUCOSE FACTORY)

Amaravathi Nagar (P. O.)
Udumalpet S. Rly.,
Coimbatore Dt.

★

Liquid Glucose "Grade-A"

Now we have started production of our New Glucose "Grade-A" This Glucose is purified by "Demineraliser" which gives good colour and avoids stickness.

So it will be a great advantage to the consumers of glucose liquid for the manufacture of confectionary Sweets, Biscuits, Syrups Aerated waters and Pharmaceuticals.

Our Distributors for Madras, South Aroot North Arcot and Chingleput Districts:

P. Singaravelu,
310, Wall Tax Road, Madras-3

OUR SALES BRANCHES AT:

MADURAI: 28-B, ELUKADAL AGRAHARAM.
TRICHY: 9, CHINNAKKADAI STREET.
KUMBAKONAM: 84, J. P. KOIL EAST STREET.

ஆசிரியர், வெளியிடுபவர் சி. என். ஏ. இளங்கோவன் அவர்களால், காஞ்சிபுரம்-3
86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, அல்லி அச்சகத்தில், அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது.